

скачало отъ радостъ. Завъртѣло се, като че иска хоро да играе.

— Ей, ама ти полудѣ ли? — запитало момчето.

— Не съмъ полудѣлъ азъ — отговорило дяволчето — ами се радвамъ. Три дни тоя трънъ бѣше въ крака ми и мира не ми даваше. Искай сега, каквото ще искашъ за награда.

— Не ща азъ отъ дяволъ награда!

— Ама азъ не съмъ като другитѣ дяволи.

— Ами какъвъ си!

— Ще видишъ! Поискай само каквото ще искашъ.

— Нищо друго не ща, — казало момчето, — само, ако знаешъ, кажи ми кжде да намѣря чудноватия камъкъ, дето го откраднаха отъ царя.

— Ще ти покажа. Хайде съ мене!

И двамата тръгнаха на пжть. Вървѣли, вървѣли, навлѣзли въ една голѣма гора. Срѣдъ гората видѣли една пещера.

Дяволчето рекло на момчето:

— Въ тая пещера има подземие. Тамъ живѣятъ дяволитѣ, които откраднаха скъпоценния камъкъ. Хайде, ти върви напредъ, а пѣкъ азъ ще ида да донеса ключа, що отключва всички врати. Той ще ни по-

трѣбва.

Момчето тръгнало къмъ пещерата. Стигнало до вратата. Тамъ, на тревата, лежалъ прострѣнъ единъ орелъ. Очитѣ му били погаснали и нѣмалъ сила да се помръдне.

— Какво ти е? — попитало го момчето.

— Дай ми една шѣпа вода, — прошепналъ орелътъ.

Нѣмало вода наблизу, но на момчето дожалѣло за орела, та се върнало назадъ да търси. Най-сетне намѣрило изворъ. Нагребало въ шѣпитѣ си бистра вода и занесло на орела. Пийналъ орелътъ, съживилъ се, размахалъ крила и отлетѣлъ. А момчето влѣзло въ пещерата. Слѣзло по една дълга каменна стълба. Минало презъ едно подземие, тѣсно като коридоръ, и стигнало до една желѣзна врата. Погледнало презъ ключалката. Видѣло широка стая. Срѣдъ стаята дълга маса. Около масата насѣдали дяволи. Вечеряли отъ златни чинии и пиели вино съ сребърни чаши:

— Я ги гледай! — помислило си момчето. — Съ две ржце ядатъ. Ама че лакоми!

Тъкмо мислило това, нѣкой го дръпналъ за ржкава. Било дяволчето.